

Ум и разум

Който старо не почита, там за ум недей пита

Живеел някога един беден ром. Той си имал трима сина. Жената на рома се поминала много рано и той обдвоял. Работел от сутрин до вечер, за да изхрани челядта си. Докато децата били малки, той сам ходел край реката за върбови вејки и плетял кошници. Когато децата пораснали, той ги научил да берат клонки и те му помагали. Всеки ден тримата братя ходели за върбови вејки, а старият им баща оставал вкъщи хем да работи, хем да им готви.

На по-големите братя много не им се искало да събират върбови вејки и все недоволствали когато тръгвали да работят. Един ден старият ром решил да събере своите трима синове, да поговори с тях.

Събрали се и бащата им рекъл:

- Скъпи мои чеда, аз вече остарях, ръцете ме болят, вече трудно плета кошниците. След време хич няма да мога, затова трябва всеки ден един от вас да остава при мен и да се научите на занаята.

Братята и дума не обелили, а бащата ги гледал и пак ги запитал:

- Какво, не ви ли харесва този занаят? Ако можете с нещо друго да се прехранвате, кажете ми?

Двамата по-големи братя се погледали и най-големият рекъл:

- Слушай, татко, ние сме млади. Докога ще се занимаваме с плетенето на кошници? Ти си наследил зана-